

CSALÁDUNK

A SZEKSZÁRDI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA

Felföldi László püspök úr Molnár Erik szekszárdi káplán atyát felmentette kápláni beosztása alól, és püspöki titkárnak nevezte ki az Egyházmegyei Hivatalba. Ezzel egyidejűleg Miklovits Attila Tamás újmisést Szekszárdra helyezte káplánnak. Az alábbiakban olvashatjuk ezzel kapcsolatos gondolataikat.

Erik atya új beosztásában

„Mindennek megvan az órája, és minden szándéknak a maga ideje az ég alatt” (Préd 3,1). Ez volt az a mondat, amivel kezdtem az áthelyezésemnek bejelentését, amikor hivatalossá vált egyházmegyéink diszpozíciója, ami a szekszárdi plébániát is érintette most augusztus 1-jétől.

Amióta megtudtam, hogy elhelyeznek, nagyon nehéz volt számomra az a tudat, hogy el kell menjek Szekszárdról. Mindamellet azt is tudtam, hogy ez az Isten akarata. Készültem erre a szemináriumi évek alatt, de készültem itt Szekszárdon is. Várható volt, hogy három itt töltött év után új helyre kell mennem. De azt nem gondoltam, hogy ennyire nehéz lesz. Főleg mindig akkor a legnehezebb, amikor azt érezzük, hogy szeretnek, elfogadnak

bennünket. Mégis most el kellett köszönnöm, és ebben az elköszönésben, ha nem is tudom most úgy elmondani, de hála van a szívemben a Szekszárdon töltött időért.

Nagyon sok mindent kaptam a szekszárdi és a filiáihoz tartozó hívektől. Meghatározó lesz ez számomra, és mindig szeretettel, örömmel fogok visszagondolni. Ez jelent meg a július 28-ai szentmisében mondott beszédemben is, amikor elköszöntem a hívektől. Már az meghatott, hogy nagyon sokan eljöttek.

Nagyon sok pozitív élményt átéltem, akár a plébánia falai között az atyákkal és a közvetlen munkatársakkal, akár a közösségek által: a tanulmányaim alatt, az imádságok közben, a házszenteléseken,

Folytatás a 2. oldalon

Kedves Hívek!

A QR-kódot lefotózva az újság színes változatát olvashatja okoseszközén.

Köszönjük!

Bemutatkozik Miklovits Attila atyja

Telnek-múlnak az évek, káplánok jönnek, káplánok mennek; talán már meg is szoktuk, hiszen Szekszárd oly' régóta ad otthont frissen szentelt papoknak, s most ismét egy új került ide. Nehéz lehet: elengedni a régit, megszokni az újat. A régi szerethető volt, mondhatnánk a „mienk”, hiszen nem is messziről jött, Tolna megyei. S az új? *Kései hivatás, szokták mondani, bár az igazság az, hogy nem a hívás volt későn jött, hanem a válasz.*

Folytatás a 2. oldalon

Folytatás az 1. oldalról

Erik atya új beosztásban

a zarándoklatokon, a közös étkezéseken és a közös nyaralásokon.

Megtapasztaltam Jézus szavát: lettek itt anyukáim, lett testvérem és lettek barátaim.

Amikor volt az újmiséim, akkor azt mondtam, szeretnék az a számár lenni, ami bevitte Jézust Jeruzsálembe. Papként a gyengeségeim, gyarlóságaim miatt csak egy kis darabot tudtam adni Jézus-

ból, csak egy részét tudtam megjeleníteni. Azt gondolom, a papságnak ez a szépsége. Mindannyian mások vagyunk, más az erősségünk, másképpen képviseljük Jézust. Ami nekem a gyengeségem, az lehet, hogy Tamás atyának vagy Attila atyának az erőssége. Ezért jó, hogy mindig gondoskodik az Úr új munkásokról a szülőjében.

Erik atya

Folytatás az 1. oldalról

Bemutatkozik Miklovits Attila atya

Pedig minden adott volt a korai felismeréshez: katolikus családba születtem Pécsen, második gyermekként. A család vasárnaponként – a nagymamával kiegészülve – mindig együtt vitt a pálosokhoz a reggeli misére. Sokszor hétköznap is, pedig akkor nem volt divat.

Kilenc éves lehettem, amikor a rend újra elfoglalhatta a kolostort; jöttek az első novíciusok, akiket hamar megkedveltem, hívtak is: ha majd leérettségizem, menjek közéjük (ezt az ötletet különben anyai nagymamám is pártolta).

Zenére fogékony lelkem – 10 évig tanultam csellózni – hajlott is a csendre, a szemlélődésre. Rendszeres vendége voltam egy falusi plébánosnak, akin keresztül az egyházmegye papi életbe is betekintést nyertem, de hát mit tesz a szerelem... Mindenesetre megszületett a döntés: család.

Mivel a reáltudományok felé húzott az érdeklődésem, a Ciszterci Rend Nagy Lajos Gimnáziumának elvégzése után a Veszprémi Egyetemen tanultam tovább mérnöki diplomát szerezve. Itt ismerkedtem meg a fotózással is, bár elsősorban a laborban jeleskedtem, mintsem a kompozíciók megörökítésében. Ugyancsak e helyen tettem ki maga-

mat utoljára a sport fáradalmainak komolyabban: rendszeres látogatója voltam az egyetem falmászó edzéseinek.

Boldog Gizella városában gyakran látogattam misékre, de közösségekbe nem jártam. Olykor akadt valaki, akivel a teljesülés felé látszott haladni a családalapítás, de a diploma megszerzése előtt nem akartam elköteleződni, vagy inkább nem mertem, amíg nem tudok gondoskodni az enyéimről.

Ezután Székesfehérváron helyezkedtem el és dolgoztam a „Nagy Kéknél” kilenc éven át. Itt nagy-szerű kollektíva alakult: nem csak a munkahelyen, azon kívül is sok időt töltöttem együtt a csapattal (így például rendszeres vendég voltam a badacsonyi szüreti napokon; idővel már egész családok jöttek gyerekestül). Közben megszületett a keresztfiam, aki igazi ajándék volt a számomra (mintha Isten már előre kárpótolt volna, hogy nem lesz saját ...).

A 2013-as év több szempontból is fordulópontot jelentett: az év elején véget ért egy hosszabb párkapcsolatom, a év végén pedig részt vettem a Cursillón, s először itt tudtam kimondani: legyen. Rejtély tulajdonképpen, miért vártam ezután még

négy évet, hogy jelentkezsek is. Talán az új munkahely, hisz közben Budapestre költöztem egy másik cég (a „bíbor”) alkalmazottjaként. Az igazi áttörést – vagyis, hogy a hívást ne kényszernek éljem meg, hanem annak az útnak, amin járva boldog lehetek – egy beszélgetés hozta meg; plébánosom elosztatta azokat a félelmeket, melyek még éltek bennem, és azt meg is mutatta a saját példáján, hogy milyen öröm is tud lenni a papi élet. Így 2017 nyarán beadtam a derekam és a jelentkezésemet is a Pécsi Egyházmegyébe, ahol Udvardy György – akkori püspök atya – felvett a növendékek sorába és Esztergomba küldött a szemináriumba a szükséges tanulmányok elvégzésére. Ott még inkább megerősödött a hivatásom, hiszen rengeteg jó (s őszintén: csak kevés rossz) papi példát láttam az évek alatt. Végül idén júniusban megyéstársammal, Mihovics Szabasziánnal együtt Felföldi László püspök atya szentelt pappá. Aznap derült ki a helyezés is: Szekszárd.

Azóta eltelt két hónap, ebből egy már a szolgálati helyen. S milyenek a tapasztalataim? Nagyon hálás vagyok azért a szeretetért, amit eddig kaptam az itteniektől.

Miklovits Attila atya

Csíksomlyó 2024

„Újuljatok meg!” (Ef. 4. 23-24)

Május 15-én, a pünkösd előtti szerdán késő este örömmel és lelkesedéssel teli hívek közösségében, lelki vezetőnk, Németh Antal atya áldásával indult útnak autóbuszunk a csíksomlyói zarándoklatra, amelynek célja ezúttal is az isteni és emberi kapcsolatépítés volt.

A csoport nagy része ismerősökből állt. Feleséggel, Judittal már ötödik alkalommal csatlakoztunk a szekszárdi plébánia zarándok közösségéhez.

A Posta Péter által alapított és hagyománnyá vált zarándoklatok több évtizedes tapasztalatai és emberi kapcsolatai birtokában a szervezők Visontai László vezetésével ezúttal is Erdély nevezetességeinek megismerését tervezték az első két napra.

Az első nap délelőttjén Gyulafehérvárra érkeztünk, ahol a XIII. században épült Szent Mihály-székesegyházban szentmisén vettünk részt, majd a szomszédos Fejedelmi Palotában a Fejedelemségek Múzeumát látogattuk meg. Délután a tordai sóbánya tárnáiban jártunk, a sóbányászat emlékeit láthattuk. Tordatúron – ahol első szállásunk volt – gyalogtúrán gyönyörködhattunk a Tordatúri hasadék mély völgyében, meredek hegyeiben.

Másnap is természeti kincseket kerestünk fel, a Gyilkostónál és a Békás-szoros szikláin között jártunk.

Péntek este a lenyugvó nap kíséretében érkeztünk meg Gyimesközéplektelekre, ahol vendéglátóink, a szállásadó családok vártak bennünket. A visszatérők ismerősöket köszönthettek, az újakra a megismerkedés várt. Nagy öröm volt a találkozás nekünk is a már jól ismert családdal, akik szeretettel és meleg vacsorával fogadtak bennünket.

A búcsú napján a bátrak és elszántak hajnalban indultak a helyi keresztaljával a közel 40 kilométeres gyalogzarándoklatra. Sajnos útközben megeredt az eső, többen félúton csatlakoztak az autóbuszos csoportunkhoz. Autóbuszsal a kegytemplomig mehettünk, onnan gyalogoltunk az egyre gyarapodó embertömeggel a Hármashalom-oltárig.

A búcsú idején jelmondata: „Újuljatok meg!”, Pál efezusiakhoz írt levele alapján:

„²²Vessétek le a régi élet szerint való ó embert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott; ²³újuljatok meg lelketekben és elmétekben, ²⁴öltöztök fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett. ²⁵Ezért tehát vessétek le a hazugságot, és mondjatok igazat, mindenki a felebarátjának, mivelhogy tagjai vagyunk egymásnak.”

Örömmel és büszkeséggel töltött el Felföldi László püspök urunk, a szentmise ünnepi szónoka, aki beszéde kezdetén Váci Mihály: Ezt! Itt! Most! című versét idézte, majd a Pécsi Egyházmegye egyik faluja, Kismányok 1989-ben felszentelt temploma Mária-szobrának történetét osztotta meg. A bukovinai Hadikfalváról Bácskába, majd Magyarországra vitt, menekített szobrot a Baranyában otthonra talált székelyek

hitének, reménységének, életének megjelenítőjeként mutatta be. További beszédében hangsúlyozta:

„Itt és most kell megújítanunk, kell megerősítenünk a család egységének és erejének asztalát, a templomi közösségek egymásra figyelő, egymást segítő oltárát. Nem szavakkal, nem különleges gondolatokkal, hanem jóságos, szerető és elfogadó jelenlétünkkel...”

Újuljatok meg! Az életünket formáló, megújító üzenet nem kívülről jön. A szívünkben születik meg, és így lesz belőle elhatározás, majd megvalósítás. De szükség van hozzá az élő kapcsolatra Istennel, egymással. Az élő és éltető imádság elengedhetetlen alapja, megtartó ereje és forrása a ránk váró megújulásnak.”

Felemelő érzés volt ott a hegynyeregben százezrek között köszönteni a csíksomlyói Szűz Máriát, elébe hozni bűnt, fájdalmat, örömet, és közbenjárását kérni. Ezúttal is megélhetük, hogy Csíksomlyó pünkösdkor valójában egy magyar-magyar találkozó helyszíne.

Pünkösdvasárnapot a vendéglátó családokkal szoktuk tölteni, de lehetőség volt most is elmenni a gyimesbükki ezeréves határhoz. Itt áll a Magyar Királyi Államvasutak legkeletibb vasúti őrháza és a Gyimesek első római katolikus temploma helyén épült Kontumáci kápolna. Itt ezen a napon ünnepi szentmisét tartanak, amelyen részt vesznek a zarándokvonatok utasai is. Számunkra most is nagy élmény volt ott lenni.

A sok programmal és jó közösségben gyorsan telik az idő, hétfőn hajnalban elköszöntünk házigazdáinktól, a gyimesi hegyektől, patakoktól.

Újuljatok meg! – szólott hozzánk az intelem. Kérem az Urat, hogy e zarándokút gyümölcssei segítsék megújulásunkat, erősödjön hitünk, növekedjen reményünk a Csíksomlyói Segítő Máriában, ahogy egy búcsús énekben is hangzik:

„Van egy égi anyám nékem,
Ki el nem hagy soha engem,
Neve Mária,
Aki az én életemnek vezércsillaga”

Juhász János

Zarándoklat a napfény városába

Fejezetek egy közösség életéből

Hosszas előkészület és tervezgetés után, 2024. június 1-jén reggel az Első Szeretet Karizmatikus Közösség több tagja elindult zarándokútra Szegedre.

Régi terveink között szerepelt a Szegedi Havas Boldogasszony-templom és ferences kolostor megtekintése. Az egyik szerzetes és Kiss Virág idegenvezető szeretettel fogadott minket. Megtudtuk, hogy az 500 éves épületegyüttes Magyarország második legrégebbi kolostora, csak a Pannonhalmi Főapátság előzi meg.

Az 1879-es nagy szegedi árvíz romboló hatását Mikszáth is megírta: „A hajnal nem találta többé Szegedet”. Menedéket a lakosság a ferences kolostornál talált. És a mai ember is hol máshol talál menedéket, mint a Jóisten és a Szűzanya védelmező karjaiban?

A gótikus templomot többszöri átépítés után 1509-ben szentelték fel a római Santa Maria Maggiore nyomán Havas Boldogasszony tiszteletére.

Az 1700-as években újabb rekonstrukció történt, ekkor kapott a templom barokkos jelleget.

A főoltárnál megcsodáltuk a Segítő Boldogasszony-kegyképet, majd a mellékoltárnál a Fekete Mária oltárát, amely a híres czestochowai Fekete Madonna legnevezetesebb másolata. Templomlátogatásunk legmeghatóbb pillanata az volt, amikor Kálóczi Andrea felolvasta a kegykép mellett elhelyezett márványtáblán Juhász Gyula versét ⇒

A szent csendben mindannyian gondolatainkba, imáinkba merülve hoztuk a Szűzanya elé szereteteinket, betegeinket és édes hazánkat.

Idegenvezetőnk sokat mesélt a szerzetesek életéről, megtudtuk például, hogy a mai napig üzemeltetik a szegénykonyhát.

Ezután megköszönve a tartalmas idegenvezetést, búcsút vettünk Virágtól és a kolostor falaitól. A SZOTE ételbárjában min-

denki meglegésére elfogyasztottuk az általunk választott ebédet.

A dóm volt a következő állomás, ahol sokáig nem időzhattünk, de a közösség tagjai közül volt, aki az ott eltöltött rövid időt érezte a legmeghittebbnek.

15 órakor elindult velünk a kishajó a Tiszán. A Belvárosi hídtól a Maros torkolatáig hajózástunk. Végighaladtunk a város folyópartja mellett, majd a vadregényes partszakaszt csodálhattuk meg.

Megtapasztalhattuk, hogy a Teremtő milyen csodálatos természeti szépségekkel ajándékozott meg minket. Éreztük, hogy dicsőítő énekekkel kell hálánkat kifejezni.

A hajózáás után jólesett egy finom fagyaltot elfogyasztani, közben beszélgetni.

Elindultunk Szeged legrégebbi templomától, és a nap végén megérkeztünk a legfiatalabb templomhoz: Újszegedre, a Kalkuttai Szent Teréz-templomba, ahol szentmisén vettünk részt, melyet örömkre dr. Torday Attila, a teológia doktora celebrált.

Élményekben és lelkiekben gazdagodva indultunk haza.

Bihari-Nagy Sándorné

Juhász Gyula

A fekete Mária

Ősi templom árnyas szögletében
Századoknak füstje és pora
Lassan lepte be s ő mély sötétben
Néz jövőbe hét törrel szívében:
Magyarok Asszonya.

Háború és béke váltakoztak
És jött és ment nemzetek sora,
Nyarak búzát, telek havat hoztak,
Ő csak nézett, a Fiát karolva:
Magyarok Asszonya.

Hű zarándok messze, messze tájról,
A lábain országút pora,
Vigaszt várva hozzájött s a távol
Múltakból gyászt s jó reményt világol
Magyarok Asszonya.

S jöttem én is, e szomorú öltő
Bús magyarja, hű zarándoka,
Mit adhatnék, csüggedt, árva költő:
E dalt hozom, mint könnyét a felhő,
Te feketén is vigaszt derengő
Magyarok Asszonya!

Fejezetek egy közösség életéből

A jól sikerült meglepetés története

Az írást a szerző kérésére eredeti helyesírással közöljük.

Eredetileg csupán **Turbékon**, a Baranya, Somogy és Tolna megyeiek által kedvelt zarándok-templomban, a **Mindig Segítő Szűz Mária** oltárképénél terveztünk egy **szentmisét** tartani, és **egy szép éneket elénekelni**, búcsúzóul Molnár Erik káplán atyánknak. E meglepetés dal érdekében állandóan titkos énekpróbákat tartottunk Erössné Márti tagtársunk vezetésével és gitárkíséretével.

Közben kiderült, a turbéki templom belülről már nem látogatható és Wolf Karl Hauer festő híres oltárképét bemenekítette Rosner Zsolt plébános atya a szigetvári Szent Antal templomba. Így újratervelés történt, s 2024. július 9-én egy egész délutánt töltöttünk el, immáron Szigetváron.

Akik nem tudtak velünk tartani örömmel elmesélhetjük, hogy az **eredeti kegytemplomot** is igyekeztünk Turbékon megtekinteni és felkerestük a szépen rendben tartott török-magyar barátság parkot, melyben Zrínyi és Szulejmán hatalmas arcszobra található. Utunk innen a híres szigetvári várba vezetett, ahol Bihariné Marika tagunk Varga Zoltán alpolgármestert nyerte meg idegenvezetőnknek és mondhatom, hogy szájatva hallgattuk a kalauzólást és ámultunk a történelem megindító epizódjain! Megtudtuk, hogy 1566-ban I. Szulejmán és Zrínyi Miklós is szeptember 7-én hunyt el, valószínűleg Szulejmán előbb, a sátrában /Turbék területén/ dél körül, gutaütést kapott, melyet akkor titokban tartottak, s a várból való híres kirohanás alkalmával, kora délután, kard által hunyt el a hős Zrínyi Miklós és bátor katonái! Micsoda hazaszeretet, mekkora elszántság, mily nagy lelkiemelő! Állhattunk a kirohanás helyén, megilletődve, a nagy fák alatt, s most értettük meg Somogyi József Zrínyi lovas-szobrát, melyet itt eredetiben láthatunk. Nagyon ötletes a várbeli kiállítás is, családi programnak is ajánlhatjuk!

Sok meglepetésre figyelhettünk fel Ali pasa néhai dzsámijában is. Ma katolikus templomként, Szent Rókusnak szentelve várja a híveket és a turistákat, s a török emlékek korabeli lerombolása ellenére megtartották a dzsámi építészeti elemeit, a minaretet egy villámcsapás pusztította el. A híres barokk festő, Dorfmeister István a visszafoglalás 100. évfordulójára, 1788-ban nemcsak Zrínyi, hanem Szulejmán halálát is megfestette a további különlegességeket mutató kupolában! Hiába, tény, hogy 122 évig voltak itt!

Érdekesség számunkra, hogy Nagy Szulejmán elhalálozási és belsősegeinek ideiglenes eltemetési helye, Turbékon, egyfajta zarándokhely lett a muzulmánok számára, több mint 100 éven át, a kis település nevét is innen eredeztetik: Nagy Szulejmán síremléke, türbéje alapján. Így történt meg, hogy az **1683. szeptember 12-i kahlenbergi** (Bécs közeli) ütközet előtt Kara Mustafa, a török sereg fővezére itt, Turbékon próbált lelki segítségre szert tenni, mert amúgy legalább háromszoros túlerőben voltak a muszlimok. Mint tudjuk, I. Lipót, német-római császár

és magyar király, a keresztény hadak irányítója, egész háza népével Passauban, a Mindig Segítő Szűz képe előtt imádkozott, s a keresztényeknek csodálatos győzelmet hozó csata napját, **Szűz Mária segítségére emlékére**, XI. Ince pápa rendelte **Szűz Mária névnapja** ünnepévé. Ezen nagy győzelem után a török már nem tudott talpra állni és egész Európából ki kellett hátrálnia! Buda 1686. szeptember 2-án, **Szigetvár 1688. február 13-án** szabadult fel. Nem véletlen tehát, hogy Turbékra, a hálaból emelt templomba, a passzai **Mindig Segítő Szűz Mária** kegykép másolata került!

Minden zarándoklat /végül is egész földi életünk/ lényege a **szentmise**. A gyönyörű barokk, faburkolatú, Szent Antal plé-

báni templomban várt már ránk Sterl Ágota sekrestyés és azok a kedves szigetvári hívek, akik megtudták, hogy ma a szekszárdiak tartanak ott szentmisét. Rögtön megláttuk a nagyszerűen felújított és méltón, oldaloltáron elhelyezett, a passzai Mindig Segítő Szűz Mária, Hauer által készített, művészi másolatát, a **Turbéki Mindig Segítő Boldogasszonyunk**, koronákkal ékesített festményét. Erik atya sem véletlenül beszélt prédikációjában a török időköt is felhozva, Szűz Mária követéséről, aki a nehézségek közepette sem rendült meg, mindig megértette Fia szándékát és mindig Fiához irányít bennünket. Örökre kedves imánk a Rózsafüzér! S elérkeztünk a meglepetéshez, a dal elénekeléséhez, melyet kifejezetten a kegykép előtt terveztünk s olyan jól sikerült, hogy nemcsak Erik atya szemeiben, s a mieinkben is, hanem a szigetváriak arcán is könnyek csillogtak! Erik atya ott, a turbéki kegykép előtt, megkért bennünket, hogy a július 28-i búcsú miséjén a **szekszárdi belvárosi templomban is** énekeljük el ezt a dalt!!! Hány igazi kórus örvendezne egy ilyen megtisztelő felkérésnek!

Ne maradjon el a köszönetnyilvánítás sem! Elsősorban a Szentléleknek, Aki segítségével nemcsak, hogy el sem jutottunk volna Szigetvárra, hanem nem énekelünk volna ilyen szépen, s Mártinak, aki művészi igénnyel tanítgatott bennünket. Köszönet Tamás atyának, aki zarándoklatunkat lehetővé

tette, Erik atyának, hogy eljött velünk, Zsolt atyának, hogy befogadott bennünket, bár ő éppen egy gyalogos zarándoklaton volt, a kedves idegenvezetőnknek, aki még a szentmisére is velünk tartott, Ágotának és a szigetváriaknak a nagyon barátságos fogadtatásért, Frank Editnek, aki olyan gyönyörű énekeket választott és el is gitározott. s köszönet mindenkinek, aki a szentmiséért fáradozott. Köszönet a gépkocsivezetőknek, szervezőknek és mindenkinek, aki bármivel segített, köszönet azoknak, akik eljöttek, a közösség régi és új tagjainak, családtagjainak és barátainknak, akikkel e szép és kegyelemteljes délután minden élményét megoszthattuk.

Miről is szól a nagy sikerű meglepetés - ének? Egy ősi ír áldás, szívet melengető dallammal, melyben arról hallunk,

hogy mindazok, akik Jézusban keresik az utat, ha el is kell válniuk, újra összetalálkoznak, mert Isten Szent Kezében tartja meg őket! S köszönet Koszorú Csabinak, aki a szekszárdi búcsú misén felvette előadásunkat, mert ez nekünk nem jutott eszünkbe a nagy izgalomban. Mi sem kívánhatunk másoknak és magunknak a dal mondanivalójánál szebbet: **Isten Szent Kezében tartson meg!**

Lejegyezte: Dr. Blaskovich Marietta az Első Szeretet Karizmatikus Közösség nevében

P.s. A fotón bár nem látszik e megható zarándoklatunk, minden résztvevője, de **a kegyképről Szűz Mária mindenkire mosolygott**, aki csak ott volt és azokra is, akiket a szívünkben vittünk oda!

Templomunkban szokássá vált, hogy a vasárnap reggeli misén ünnepelejünk közösen kisgyermek keresztelőjét. Érteni vélem ennek jelentőségét. Így mi is imáinkkal kísérve tudjuk közösségünk tagjává fogadni a keresztelendő. Valamint az érintett család sem szűk körben, a „nagy családtól” elszeparáltan éli át, hogy gyermeke a keresztelés által Krisztus Testének, az Egyháznak a tagja lett. Jó ez így, és helyén is való.

Mégis mindig nagy sóhajjal nyugtázom, amikor észreveszem, hogy aznap keresztelős mise lesz. Talán azért, mert gyakran olyan emberekkel telik meg ilyenkor a templom eleje, akik egyébként nem igazán járnak ide. Látszik, hogy nem „mozognak otthonosan” sem a térben, sem a liturgiában. Lehet kicsit drukkolni, hogy különösebb botrány nélkül teljen el az óra. Lehet kicsit gyanakodni is, hogy kérésük és vállalásuk a keresztség kapcsán mennyiben hiteles. Legalábbis, én szoktam gyanakodni... Mondtam: megtérésre szorulok.

Ugyanakkor, amikor belém bújik az ítélezés démona („minek jönnek akkor egyáltalán ide...”),

MEGTÉRÉSRE SZORULOK

gondolatban mindig gyorsan felpofozom magam és felidézem egyik jelenlegi diakónusunkat. Ő ugyanilyen távolról érkezve épp gyermeke keresztelője kapcsán indult el egyáltalán az úton. S lám... Ezt a lehetőséget senkitől sem venném el!

Senkitől? Ismétlem: megváltásra szorulok. A múltkor egy ilyen keresztelős mise alkalmával elnéztem az érkezett családok idegen öltözékét, idegen kultúráját, idegen viselkedésmódját és temperamentumát. Közben talán épp arról volt szó, hogy az Egyház tagjává lesz a gyermek, és imádkozzunk érte közösen.

Hirtelen elképzelttem, mi lenne, ha mindazok, akik eddig eljöttek kereszteltetni, valóban hétről hétre ott lennének a padokban a misén. Valóban „örülne” nekik a nagy családunk, és helyük lenne a Testben? (Már mint a mi részünkről, nem Isten felől.) Továbbmentem és elképzelttem, mi lenne, ha annak a kis imaközösségnek a felét őt adnák, ahova tartozok. Be tud-

nánk, be tudnám fogadni őket? Őszintén?

Úgy érzem, csak akkor, ha már olyannyira megváltoztak és idomultak, hogy kvázi belesimulnak a nagy egészbe. Csakhogy a változások általában idő- és munkaigényesek. Az „átalakulás” alatt pedig mi van velük? Vagy ha nem változnak egyáltalán, akkor mi van velük?

Rettenetesen elszégyelltem magam hazug „befogadó imám” miatt, és olyan apróra mentem össze, hogy mikroszkóppal sem voltam látható. Akkor, ott jött a kegyelem, hogy újból, erőnek erejével felismerjem: épp azért van szükségem a végtelen Istenre, mert ennyire borzasztóan véges vagyok.

Kicsiségem határait csak az Ő nagyságának tágassága tudja szétfeszíteni - ha magamba engedem. Muszáj feltöltődnöm Vele, hogy szétpukkadjak, és ne maradjak olyan korlátolt és behatárolt, mint amilyen magamtól vagyok.

Félek, a jövőben is sóhajtozni fogok, ha meglátom, hogy keresztelős mise lesz. De már nem miattuk, hanem magam miatt. Mert megtérésre szorulok.

Mit jelent édesanyának lenni a családban?

Idén augusztus 24-én tartották a Keresztény Édesanyák Szent Mónika Közösségének országos találkozóját Budapesten, az Avilai Nagy Szent Teréz-templomban. Az imnapra közel 100 plébániáról több száz édesanya jött el, hogy együtt imádkozzanak gyermekeikért és a családokért.

A környékünkéről is összefogtak az édesanyák, és a találkozóra együtt utaztak a szekszárdiak, a kakasdiak és a bonyhádiak, így megtöltöttek egy 57 fős autóbust, de emellett egyénileg utazók is voltak.

A találkozó programja hagyományosan rózsafüzér imádsággal kezdődött, ezúttal a Dicsőséges rózsafüzér titkainak átélmélkedésével, melyet a családokért, különösen a válságban lévő, nehézségekkel küzdő családokért ajánlottak fel.

A Szent Mónika közbenjárását kérő litánia után a Szent Teréz-templom plébánosa – Horváth Zoltán atya – a templom különleges értékeit mutatta be, többek között a Pollack Mihály által tervezett oltárokat, az egykor a Pesti Vigadó bálterméből a háború idején kimentett káprázatos csillárt, valamint a magyar szentek – Szent István, Szent László, Szent Erzsébet és Szent Margit – nagy méretű ikonjait, melyek eredetileg a budai Várban található Szent István-terembe készültek. A templomban több szentnek az ereklyéje is megtalálható, mint pl. Szent II. János Pál pápa, Szent XXIII. János pápa és Boldog Meszlényi Zoltán vértanú püspök ereklyéje.

A délelőtti folyamán a katolikus médiából sokak által ismert Madocsi Bea tanúságtételét hallhattuk a családban megélt sebekről, és a gyógyulás lehetőségeiről. Bea háromgyermekes édesanyaként élte meg, hogy a férje elhagyta. Huszonkilenc évesen azt érezte, tönkrement az élete, minden álma, reménye semmivé lett, hiszen külföldön a három kicsi gyermekkel egyedül nem maradhatott. Ebből a kilátástalanságból kellett talpra állnia. Sokféle sebzettség létezik egy családban, de amikor a szeretet sérül, azt nagyon nehéz feldolgozni. Hit nélkül szinte lehetetlen, de Isten segítségével Bea felépítette újra az életét, és immár több mint huszonöt éve tart lelki gyakorlatokat hasonló helyzetbe került anyáknak, elvált szülőknél. Ennek keretében szervezi meg minden év szeptemberében az elváltak és egyedülálló gyalogos zárándoklatát Bátára, a Szent Vér kegyhelyre. (A zárándoklat idén szeptember 28-án lesz, melynek szentmiséjét Felföldi László püspök atya mutatja be.)

A 11 órakor kezdődött hálaadó szentmisét Marton Zoltán megyéspüspök, a MKPK Családügyi Bizottságának elnöke mutatta be. Bevezetőjében elmondta, hogy a szeminárium rektoraként az Egyetemi Templomban találkozott először a Szent Mónika közösséggel. Nagyon fontosnak tartja, hogy az édesanyák imádkozzanak és rendszeresen összejöjjenek ilyen találkozókra.

Néhány idézet Marton Zoltán püspök atya homíliájából:

„Szeretném megköszönni a szolgálatot, amit végeztek. Édesanyák, pótolhatatlanok vagytok a családok életében!”

„A keresztény édesanya szent feladata imádkozni a gyermekeiért. Ezért jött létre ez a közösség is. Szeretném megköszönni nektek, hogy imádkoztok gyermekeitekért, és kérem, hogy folytassátok! Az imának mindig van gyümölcse. De Isten nem úgy teljesíti kérésünket, mint egy automata, hanem ahogy nekünk és gyermekeinknek a legjobb.”

„A család és az egyház a társadalom szíve, az édesanya a család szíve. Szív nélkül nincs élet. Nem tökéletes anyának kell lenni, hanem jó anyának.”

Két értékes válasz arra a kérdésre, hogy mit jelent az anyai hivatás:

„Az édesanya egyszerűségében is nagyobb a tudósnál, mert embert csak ő adhat a világnak!”

„Mily nagy kitüntetés Nobel-díjasnak lenni, de mennyivel nagyobb dicsőség életadó anyának lenni!”

„Amikor az édesanyákról beszélek, vissza kell nyúlni a nagymamákhhoz, mert sok édesanya azért lett jó anya, mert neki is volt egy jó édesanyja.”

„Az idősek hivatása, hogy őrizzék a gyökereket, átadják a hitet a fiataloknak! Nagymamák, ma is bátran tanítsátok a gyermekeket imádkozni! Ajándékozzátok meg unokáitokat idővel! Fontos a fiatalok meghallgatása. Ők szomjazzák ezt a mai digitális világban, mert rengeteg szorongás van bennük.”

A délutáni program Kürtösi Krisztián atya, a Szent Mónika közösség lelkipolitikus tanítási vezetője tanításával folytatódott, melyben kiemelte, hogy Ferenc pápa a Szentévre való felkészülés jegyében az idei évet az imádság évének szentelte.

Krisztián atya tanításában hangsúlyozta, hogy nem az Úrnak van szüksége az imádságainkra, hanem nekünk, akik sebeket, keresztekét hordozunk. Sokszor elfáradunk, és beporosodik az Istennel való kapcsolatunk. Egyedül az Isten tudja meggyógyítani a sebzettségünket, Ő az, aki betölt a szeretetével, erőt ad ahhoz, hogy tovább tudjunk lépni.

A Szent Mónika közösség az imádságon alapul. Itt megtanulhatjuk, hogy „ha tudunk Istenre figyelni, akkor tudunk egymásra is figyelni, ezért elsősorban Istennel legyünk közösségben!”

Az imatálkozó szentségimádással, szentségi áldással fejeződött be.

Vereckiné Rajkai Piroska

A Szent József Katolikus Iskolaközpont hírei

Visszatekintés a Szent József Katolikus Általános Iskola eseményeire

Március 19-én délelőtt a Szent József-napunkon egy kerettörténetes projektnapot tartottunk tanítványainknak, hogy kicsit közelebb hozzuk hozzájuk névadónk életét. Amit mindenki előre tudott, hogy Augustus császár népszámlálást rendelt el, ehhez a diákok és a tanárok ókori öltözetet öltöttek, elhozták adójukat is a császár adószedőinek. Állomások során összekészítették csomagjaikat az egyiptomi meneküléshez, titkosírást fejtettek, állatokat etettek, imát írtak, megküzdöttek a sivataggal, szélviharral, megtanulták őrizni a titkokat. Találkozhattak a kis Jézussal, Máriával és Józseffel. Külön köszönet illeti ezért Komjáthy Attilát és családját, akik a szent családot megjelenítették tanítványaink számára.

A Szent József-nap folytatásaként, délután az apukáké volt a főszerep, akik sport- és ügyességi versenyeken vehettek részt gyermekeikkel. Az apák napja zárásaként Priskin Zsolt áldotta meg őket.

Április 11-én, a költészet napján diákjaink a városban járókelők bevonásával szavaltak.

A fenntarthatósági témahéten keresztutat jártunk, előadásokat hallgattunk, akváriumok és plakátok készültek. Április 26-án zártuk a hetet, és ezen a napon megtartottuk a TrachtTagot is, a német népviselet napját. A hagyományos népi ruhaviselet egy darabját kombináltuk a modern öltözékkel.

Május elején az anyukák rövid köszöntése után sor- és ügyességi versenyekkel töltöttük az anyák napját.

Június utolsó hetében nagyon sok programunk volt: a Lángelmeccs vetélkedőn a felsősök mérték össze tudásukat, a Miniakadémián vetített képes előadást tartottak diáktársaiknak. Az osztálykirándulás napján az alsósok a megyében kirándultak, a felső évfolyamok pedig Budapestre és Pécsre utaztak.

Sportnapunkon a víz játszotta a főszerepet, az egészségnapon pedig az egészséges táplálkozással, a megfelelő szájápolással ismerkedtek diákjaink.

A 2023-24-es tanév ballagó diákjai

ülő sor balról jobbra: Turbuk Hanna, Szabó Dorka, Szabóné Varjas Ildikó (osztályfőnök), Petkó Tamás atya, Fodor Mihályné (osztályfőnök-helyettes), Buzás Nikolett, Hócsi Panna Erika

1. sor: Koppány Vászoly Mózes, Berta Léna Gréta, Csitkovics Amanda Andrea, Wéber Aliz, Huckler Anna, Nagy Réka, Renczes Kata Zsóka, Bóna Adrienn Bianka, Berta Péter Gergő

2. sor: Korcsog András László, Ullein Márk, Janó Márk, Kovács Sándor, Süveges Máté, Posta Máté Merse, Török Hunor Áron, Szegő Péter Áron, Molnár Dávid, Bodó Gergely Csanád

Nyári tábor

A Babits Emlékház és iskolánk ötödik alkalommal hirdette meg színjátszó táborát. A tábor oszlopos tagjai új tagokkal kiegészülve a hét végére ismét maradandót

alkottak. A színdarab a barátságról, a szerelemről és a szülőkkel való kapcsolatról is szólt, a gyerekek nyelvén, olykor félénken, olykor kacagtatóan kritikusan.

Köszönjük a szervezőknek, Margaréta néinek és Rubányi Anitának.

Visszatekintés a Szent Rita Óvoda eseményeire

A 2023/24-es nevelési évünk második fele számtalan eseményt tartogatott óvodásaink számára. Az első ilyen alkalom a február13-án, húshagyó kedden megtartott farsangi multságunk volt, amelynek jó hangulatához a Csurgó zenekar is hozzájárult.

Áprilisban egy utazó planetárium, egy solymász és egy utazó állatkert (hüllőivel) látogatott el hozzánk. Miközben természettudományos ismereteink bővültek, mindenki számára izgalommal teli, felejthetetlen napokká váltak ezek az alkalmak.

A legmozgalmasabb, eseménydús hónapunk a május volt. Ebben az időszakban a megrendezett programok a gyermeknaphoz, ill. óvodánk védőszenájének, Szent Ritának az ünnepéhez kapcsolódtak. 17-én legónapot tartottunk, 21-én Gregus Anikó gyerekkoncertjén vehettünk részt. 22-én rendeztük meg hagyományos gyereknapot,

játékos délelőttünket, amelyet idén járművek kitelepülése és azok kipróbálásának lehetősége tett színesebbé. Két traktor, egy rendőrautó és egy rendőrmotor kapott helyet óvodánk udvarán. Május 29-én mi is részt vettünk a Kihívás Napján. A játékos, sportos feladatok közül az otthonról hozott járművekkel megrendezett versenyek voltak a legnépszerűbbek.

Ebben a félévben több szép ünnepünk is volt. Húsvét, apák napja, amelyhez kapcsolódóan meghívtuk az édesapákat és a nagypapákat egy közös játékra az óvodába. Anyák napján egy ünnepség keretében köszöntöttük az édesanyákat és a nagymamákat. Május

23-án évzáró ünnepségünk zárásaként egy szentmise keretében emlékeztünk meg óvodánk védőszenájéről, Szent Ritáról.

Június 7-én búcsúztattuk az iskolába készülő nagycsoportosokat, akik a középsősökkel együtt az év során sok élménnyel gazdagodtak: múzeum-pedagógiai foglalkozásokon, színházi előadásokon és az egyházmegye támogatásával megvalósult kirándulásokon (Mohács, Pécs) vettek részt.

Erik atya jóvoltából óvodásaink részese lehettek újévi áldásban Vízkereszt alkalmával, balázsáldásban, hamvazkodásban, keresztút járásban. De Gábor atyáról sem feledkeztünk meg, húsvéti lelki gyakorlatunkat Máriagyúdon Gábor atya vezetésével tartottuk meg.

Hogy ennyi program gazdagította gyermekeink életét, köszönet és hála illeti fenntartónkat, a Pécsi Egyházmegyét.

Szegediné Ángyán Anna,
óvodapedagógus

Csapatépítő kirándulás

A 2024–25-ös tanév előkészítését a tanári kar a technikai dolgozókkal és az óvoda dolgozóival együtt csapatépítő kirándulással kezdte, melynek keretében Siklóson Kárász Gábor atya tartott szentmisét, majd Máriagyúdon ismertette a kegyhely történetét. Utána Kisharsányban változatos feladatokat oldottunk meg, és közben megismerkedtünk az új munkatársakkal is.

Akikre büszkék vagyunk

Legkiemelkedőbb versenyeredményeink a 2023-24-es tanévben

- ◆ **Játékos logikai matek verseny,** 1. helyezés: Jaszenovics Bence, Pilisi Péter, János Zsolt (6. osztály), 2. helyezés: Korcsog Zsófia, Nagy András, Priskin Panna (6. osztály)
- ◆ **Dankó Ilona Szavalóverseny,** 3. helyezés: Nagy Johanna (5. osztály), Wéber Aliz (8. osztály), különdíj: Berta Léna (8. osztály)
- ◆ **Városi játékos nyelvi vetélkedő,** 3. helyezés: Boros Dóra (7. osztály), Berta Léna (8. osztály), Hargitai Zalán (5. osztály), Nagy András (6. osztály)
- ◆ **„Reformkortól Aradig”, vármegyei műveltségi vetélkedő,** 3. helyezés Berta Léna, Korcsog András, Nagy Réka (8. osztály)
- ◆ **Dsida Jenő Szavalóverseny,** 1. helyezés: Wéber Alex (3. osztály), 2. helyezés: Koppány Vászoly (8. osztály) 3. helyezés: Bozsér Regina (3. osztály), Dsida emlékplakett: Wéber Aliz (8. osztály)
- ◆ **Mészöly Miklós versés prózamonddó verseny,** különdíj: Lengyel Luca (5. osztály)
- ◆ **Házi német szavalóverseny:** 1–2. osztály: 1. Troszt Dániel, 2. Köpenctei Izabella, 3. Schubert Simon, 3–4. osztály: 1. Bozsér Regina, 2. Ádám Vivien, Puskás Krisztián, 3. Siklósi Hanna, Wéber Alex, felső tagozat: 1. Hargitai Zalán (5. osztály), 2. Koller Zselyke (5. osztály), különdíjas: Tesinszki Aliz (5. osztály)
- ◆ **Északi tájakon országos csapatverseny,** 6. helyezés Jaszenovics Bence, Pilisi Péter, János Zsolt (6. osztály)
- ◆ **Budapesti Fazekas Mihály Gyakorló Általános Iskola és Gimnázium országos szavalóversenye,** különdíj: Wéber Alex (3. osztály)
- ◆ **Cinegemadár népdal éneklési verseny,** ezüst minősítés: iskola énekkara
- ◆ **Éneklő Ifjúság kórustalálkozó B kategória,** ezüst minősítés
- ◆ **Fedorka Sosevolt Versünnep,** arany minősítés: Wéber Alex (3. osztály), Jövő Reménysége díj: Wéber Alex, ezüst minősítés: Berta Léna, Wéber Aliz (8. osztály), bronz minősítés: Koppány Vászoly (8. osztály), Kolompár Scarlett (7. osztály), Bozsér György (3. osztály), Kovács Nándor (3. osztály)
- ◆ **Dienes Valéria Általános Iskola német szavalóversenye,** 3. helyezés: Bozsér Regina (3. osztály)
- ◆ **Gyakorló Általános Iskola szépíró versenye,** 3. helyezés: Vas Zsófia (5. osztály)
- ◆ **Csíki Versünnep 1.** helyezés: Berta Léna (8. osztály), 3. helyezés: Hargitai Zalán (5. osztály) közönség-szavazáson 1. helyezés: Kokos-Kállai Zsombor (6. osztály)
- ◆ **Dél-Dunántúli Kéktúra vetélkedő országos verseny,** 10. helyezés: János Zsolt, Jaszenovics Bence, Pilisi Péter (6. osztály)
- ◆ **Dankó Ilona Szavalóverseny,** 1. helyezés: Bozsér György (2. osztály), Wéber Alex (3. osztály) 2. helyezés: Koppány Vászoly (8. osztály), különdíj: Bozsér Regina (3. osztály)
- ◆ **Országos honismereti levelezőverseny,** 1. helyezés (Kokos-Kállai Zsombor, 6. osztály)

1. osztályosaink

Osztályfőnök: Matusné Nagy Etelka **Osztályfőnök-helyettes:** Rottler Anna
 Braun Bendegúz Lizák Dániel Szilárd Takács András
 Farkas Boglárka Lizák Dávid Bálint Tóth Bence Tibor
 Hudanek Gábor József László Roland Tóth Kiara Csenge
 Kecskés Liliána Lovas Milán Wéber Angéla
 Kerekes Evelin Anikó Pintér-Baranyi János Benett
 Körper Ágnes Noémi Szabó Tamás

Szavári Attila főigazgató bemutatkozása

2024. augusztus elsejétől a Szent József Iskolaközpont, azaz a Szent József Katolikus Általános Iskola – Katholische Grundschule és a Szent Rita Óvoda főigazgatójaként kezdtem meg szolgálataimat Szekszárdon.

15 éve dolgozom a köznevelésben; 11 évig a Szekszárdi I. Béla Gimnáziumban tanítottam, ebből az utolsó 3 évet mint igazgatóhelyettes dolgoztam. Ezt követően a Bonyhádi Petőfi Sándor Evangélikus Iskola általános iskolájának igazgatóhelyetteseként és a gimnázium történelemtanáraként végeztem nevelő-oktató munkát.

Céлом, hogy Szekszárdon – vármegyénk székhelyén – egy minden szempontból erős, virágzó intézmény, egészséges óvoda és iskola épüljön az elődeink által letett alapokra. Hitben, szeretetben, békességben élő közösséget szeretnék építeni, amelyben a gyermekek és szülei, valamint a pedagógusok, fizikai dolgozók és külső partnereink családtagjaikkal együtt részeivé válnak az Iskolaközpont nagy családjának.

Hívó katolikusként – az ökumené jegyében – szeretnék nyitni keresztyén testvéreink, elsősorban a történelmi egyházak: az evangélikusok és a reformátusok felé is. Szövetkeznünk kell egymással a családjainkért, a közösségeinkért, a városunkért, a társadalmunk, a nemzetünk megújulásáért. A Krisztusban hívó keresztyén testvérek és a vallástalan szülők gyermekeit is szívesen fogadjuk óvodánkban és iskolánkban, ahogyan tettük ezt a múltban is. Váljunk egységes közösséggé!

Azt szeretném, hogy a következő évtized elején már az Iskolaközpont legyen a szekszárdi és a környéken lakó szülők első számú választása, ha nevelési és oktatási intézményről van szó.

Óvodaként gondoskodó és biztonságos környezetben, keresztyén neveléssel biztosítjuk a kisgyermekek boldog gyermekkorát.

Iskolaként modern tehetséggondozó – nem elitista –, de a kor igényeinek megfelelő minőségorientált nevelő-oktató munkával bocsájtjuk újukra az iskolából elballagó diákokat.

A társadalmat alulról tudjuk mi magunk jobbá tenni. És ebben én részt kívánok, mi részt kívánunk venni! Ahogy azt egyik nagy nemzetnevelőnk is megfogalmazta a két világháború között:

„A lendület, az akarat, az önbizalom viszi az embert, a gyermeket előre. A nagy, fegyelmezett nemzeteknek ez az ereje.” (Teleki Pál)

Jó munkát!

B. Hargitai Margaréta

Úton

Előttem az út.

Nincs rajtam a szemüvegem,
csak pár métert látok előre.

Szemből süt a nap.

Mégis bátran,

egyenletes tempóban haladok.

Kényelmes a cipőm,

a hátizsákomban minden megvan,

amire szükségem lehet.

Időnként források

mellett is elvezetsz,

melyeknek vize felüdít.

Ha érzed, hogy fáradok,

megpihenünk.

Nem kell tudnom,

mennyire vagyunk még

a szállodától, ahol

szállást foglaltál számomra,

nem is akármilyet, a

lehető legfelségesebbet,

mert nem éred be

kevesebbel, ha rólam van szó.

Nem kell tudnom, mikor

érünk oda, mert a lényeg

az oda vezető útban is az,

hogy együtt megyünk.

Ezért nincs szükségem

többre, ha fogod a kezem.

Még egy szemüvegre sem.

Kedves Újvárosiak!

Július 21-én, vasárnap a reggeli misén összegyűltünk, hogy végső búcsút vegyünk szeretett testvérünk-től, Fűri Istvánné, született Miske Juliannától, akit mindenki Juliska néninek ismert és szeretett. Juliska néni 1935. június 18-án született, és hosszú, tartalmas élet után 2024. június 17-én, Pincehelyen hagyta el ezt a földi világot.

Juliska néni élete során nemcsak családtagként és barátként hagyott mély nyomot, hanem templomunk hűséges és odaadó sekrestyéseként is. 36 éven át szolgált közöttünk csendesen, alázattal, mindig készen arra, hogy segítsen és támogasson. Sokan emlékezünk a végtelen precizítására és arra, ahogy szombatoként kora reggel karján a legszebb fehér kardvirágokkal jött a piacról, hogy díszítse a templomot. Ezek a virágok mindig gyönyörűen kiegészítették az oltárt, és Juliska néni szeretetét és törődését tükrözték.

Télen, amikor a hó vastag rétegben borította a templom körüli járdát, Juliska néni fáradhatatlanul lapolta a havat, biztosítva, hogy az út biztonságos legyen mindenki számára. Nyáron pedig már korán reggel ott volt, hogy mire a hívek megérkeznek, a templom körüli terület tisztán és rendben várja őket. Az ő gondoskodása és szorgalma észrevétlenül mindannyiunk életét könnyebbé tette.

A templomunkban, ahol szinte mindenki ismerte és tisztelte őt, Juliska néni vagy a sekrestyében, vagy a szentélyben az egyik széken ült a szentmise alatt. Ezek a helyek nemcsak a templom egyes részei voltak általa, hanem a szeretet és odaadás szimbólumai is, amelyet Juliska néni nap mint nap biztosított.

Juliska néni különösen figyelmet fordított a részletekre. A miseruhákat

és a terítőket gondosan, kézzel mosta, hogy mindig tisztán és frissen várják a szentmiseket. Szinte látom a szemem előtt, ahogy a ministránsok ruháit igazította, hogy a gyerekek méltóbbak

legyenek a szolgálatra. Minden apró részletre odafigyelt, hogy a templomi szolgálat minden eleme tökéletesen megfeleljen az ünnepélyesség, a tisztet és áhítat követelményeinek.

Juliska néni szeretete és gondoskodása nemcsak a templom szépítésében, hanem az emberek összefogásában is megnyilvánult. Láthatatlanul, de hatékonyan összefogta az újvárosiakat. Szervezőkészsége és önzetlen hozzáállása révén sokan éreztük, és érezzük a mai napig, hogy egy közösség vagyunk, amelyben mindenki számíthat a másikra. Az ő munkájával, figyelmességével és szeretetével egy erős közösséget formált, amelyet nemcsak a templomban, hanem az élet minden területén érezhettünk és érezhetünk.

Juliska néni a személyes kapcsolataiban is különleges volt. Mindenkiel

kedvesen, szeretetteljesen beszélt, és mindenkinek azt mondta: „aranyoskám.” Ez a kifejezés, amelyet mindenkihez szívélyesen intézett, mindig tükrözte a szívében rejlő szeretetet és megbecsülést. Ezek a szavak nemcsak üres kifejezések voltak, hanem valódi érzelmeket és figyelmet fejeztek ki, amelyek mindenki számára melegséget és törődést jelentettek.

Az élet egy rövid utazás, melynek végén mindannyian az Örökkévaló karjaiba térünk vissza. Míg itt a földön küzdünk és szenvedünk, Isten országa vár ránk, ahol nincs többé fájdalom, nincs többé könny. Ahogy Jézus mondta: „Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbenem, ha meghal is, élni fog” (János 11:25).

Emlékezzünk szeretett testvérünkre, Juliska néniére, az ő életére, a szeretetre és kedvességre, amit velünk megosztott. Emlékezzünk mindarra a jóra, amit tett, és mindarra a szolgálatra, amit kaptunk tőle. Hite és élete példája örökké velünk marad.

A Szentírásban azt olvassuk: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbenem. Az én Atyám házában sok lakóhely van; ha nem így volna, megmondtam volna nektek. Elmegyek, hogy helyet készítssek nektek” (János 14:1-2). Ezek a szavak emlékeztetnek minket arra, hogy Isten mindenkit szeretettel vár haza, és hogy a mi szeretett Juliska nénink most már egy jobb helyen van.

Mennyei Atyánk, kérünk fogadd szeretettel az eltávozott testvérünket, Juliska nénit országodba, és öleld át őt örökkévaló szereteteddel. Adj nekünk békét, és vezess minket az örökkévalóság felé, ahol egy napon mindannyian újra találkozhatunk. Ámen.

Dr. Horváth E. Írisz

SZEKSZÁRDI KOLPING KATOLIKUS SZAKKÉPZŐ ISKOLA, GIMNÁZIUM ÉS ALAPFOKÚ MŰVÉSZETI ISKOLA

Szekszárdi Kolping Iskola

Nyári gyakorlat

Intézményünkben minden tanév végét követően, a nyári szünetben zajlanak a nyári gyakorlatok. A sajátos nevelési igényű diákok, akik valamilyen részsakképesítést tanulnak, 9. osztály után, a szakképzésben résztvevő tanulók 10. osztály után vesznek részt a nyári gyakorlaton. A gyakorlatok célja a tanév során elsajátított ismeretek átismétlése, begyakorlása, illetve a nehézséget jelentő tananyagok megértése, elsajátítása.

Az informatika teremben és a tanteremben gyakorolják a számítógépes adatrögzítő részsakképesítést tanuló diákok a gépírás rejtelmeit, illetve a dokumentumkészítés, összerendezés, sokszorosítás, archíválás feladatait.

Az iskola tankertészetében sokféle zöldség, gyümölcs megterem, melyeket a szakácssegéd részszak-

képesítést tanuló diákok, illetve a felnőttképzésben tanuló szakács diákok tartósítanak, pl. lekvárt, savanyúságot készítenek hőkezeléssel, és fagyasztóba is elteszik a terményeket télire.

A kertészetben nyáron van a fő szezon, ebben az időszakban találkoznak a tanulók olyan munkafolyamatokkal, amelyekről a tanév során csak elméleti síkon tanultak. Ebben az időszakban van lehetőségük az elméletben elsajátított ismereteket a gyakorlatba átültetve elmélyíteni, mint pl. palántázás, zöldmunka a paradicsomban, gyomlálás a szabadföldön, a blokkházban, betakarítás stb.

Az egészségügyi szaktanteremben tanulnak a szociális ápoló és gondozó tanulóink, akik a nyári gyakorlat alkalmával begyakorolják a gondozásra szoruló ellátottakon

végzendő feladatokat, pl. ágyazás, etetés, vérnyomásmérés stb. A tanulók egymás rendelkezésére állnak egy-egy feladat végrehajtásakor, azaz egymáson végzik el az ápolási feladatokat.

A varrodában a divatszabó diákok a nyár folyamán készítik el a szakmai vizsgához szükséges portfólióikat, amely egy-egy ruhadarab műszaki leírása, amely tartalmazza a gyártmányrajzot, az adott modell alkatrészeinek felsorolását, készítésének menetét, szakrajzát stb.

Miután minden műhelyben elvégezték a tanulók a nyári gyakorlatra szánt feladatokat, a gyakorlat utolsó napjain következhet a műhelyek nagytakarítása, rendberakása a következő tanévre, hogy a tanévkezdésre tiszta, rendezett tanműhelyek fogadhassák a tanulni vágyó diákokat.

Beszámoló a Szekszárdi Kolping Iskola dolgozóinak kirándulásáról

Augusztus 21–22-én iskolánk főállású dolgozóival tanévkezdő kiránduláson vettünk részt, amelynek célja, hogy közös élményekkel hangolódjunk az új tanévre. A kirándulás során a természet szépségeit, történelmi és kulturális látnivalókat is felfedezhettünk, miközben lehetőségünk nyílt a közös kikapcsolódásra és csapatépítésre.

Kirándulásunk első állomása a Tihanyi-félsziget Őrtorony kilátója volt. A kilátóból páratlan panoráma nyílt a Balatonra és a környező vidékre, amely tökéletes kezdete volt a kirándulásnak. A kellemes levegő

és a gyönyörű táj látványa mindenkint lenyűgözött, a könnyű túra pedig jóleső fáradtsággal töltött el bennünket.

Következő állomásunk a Tapolcai-tavasbarlang volt, ahol egy különleges, föld alatti világot ismerhettünk meg. A barlangi csónakázás során a kristálytiszta víz felett haladva csodálhattuk meg a barlang különleges formáit. A természet e csodája mindannyiunk számára maradandó élményt nyújtott, és új energiákkal töltött fel bennünket.

A közös vacsorára a sümegi szőlőültetvény látogatásunk után került sor,

SZEKSZÁRDI KOLPING KATOLIKUS SZAKKÉPZŐ ISKOLA, GIMNÁZIUM ÉS ALAPFOKÚ MŰVÉSZETI ISKOLA

majd a nap zárásaként a helyi sörfőzde különleges söreit kóstolhattuk meg. Az esti hangulat, a közös nevetések és a helyi ízek mind hozzájárultak ahhoz, hogy egy igazán emlékezetes estét töltsünk együtt.

Másnap Zalaszentőrára utaztunk, ahol Magyarország legnagyobb buddhista szentélyét, a Béke Sztúpát látogattuk meg. A sztúpa körüli békés légkör és természeti környezet segített bennünket abban, hogy elmélyüljünk, és gondolatainkat rendezzük a tanévkezdés előtt. Itt tartott rövid előadást iskolánk főigazgatója, aki a buddhizmus alapvető tanításairól beszélt. Ezek után spontán eszmecsere alakult ki a dolgozók között a buddhizmus és a katolikus vallás közötti különbségekről. A beszélgetés során a résztvevők megosztották gondolataikat, és sokan arra a következtetésre

jutottak, hogy bár a két vallás tanításai különböznek, az alapvető emberi értékek minden vallásban hasonlóak.

Kirándulásunk utolsó állomása a Kápolnapusztán található Bivalyrezervátum volt. Itt egy szafari dzsip-túrán vettünk részt, ahol közelről ismerkedhettünk meg a bivalyokkal, majd a tanösvényen sétálva sok ér-

dekességet tudhattunk meg a környék élővilágáról.

A kirándulás során szerzett közös élmények és a látott helyszínek mind-mind hozzájárultak ahhoz, hogy feltöltődve, új élményekkel gazdagodva, lélekben megerősödvén térhessünk vissza az iskolába, készen állva az új tanévre és a következő időszak feladataira.

Tanévnyitó

„De jó most megint visszatérni, ...”

Ünneplő, zászló, vers és beszéd. Becsengettek. Ismét a tanítványok vidám zsvijától hangos az udvar és a folyosó. Sokan nem várták az iskolát. De milyen jó újra együtt lenni! Mennyi mindent el szeretnénk mondani! Milyenek az új osztálytársak? Lesz új tanár? És a gyakorlat? Megannyi kérdés szalad át a tanuló fejében. Ez így természetes. Az új tanév új titkokat rejt. Majd telnek a napok, a hetek, s minden kérdésre választ kap a sok diák.

Azonban, hogy a tanév elején legyen elegendő idő megismerni egymást, már hagyomány iskolánkban, hogy Fadd-Domboriban töltünk két vidám napot. Ott aztán lesz móka, kacagás: habparti, vízpisztoly s lo-

SZEKSZÁRDI KOLPING KATOLIKUS SZAKKÉPZŐ ISKOLA, GIMNÁZIUM ÉS ALAPFOKÚ MŰVÉSZETI ISKOLA

csolás. Csapatépítő játék, sor- és váltóversenyek, foci-, röplabda- és kosármeccs várja a gyerekeket. Fogunk társasjátékozni és kézműveskedni is. A RÉV munkatársai is változatos programokkal készülnek a tanítványaink számára.

Csütörtökre újabb izgalmas programokat terveztünk elsősorban a gólyák beavatására. A nap további részében a közelgő szüreti felvonulásra készülünk: dekoráció és egyéb segédeszköz készül osztályonként. Pénteken már a mindennapi tanulásra hangolódunk, természetesen „kuncogós tanórák” keretében. 9-étől pedig mindannyian, tanulók és tanárok a csengőszóra figyelünk, s megkezdődik a komoly munka.

Bártfai Judit

Gondolatok az utolsó tanévnyitón

„Ma újra itt, teljes valónkban, megannyi régi, s új között, bár nyáron is megvolt a kontakt, a fész, a twitter működött.

Ma újra szólunk emberhangon, most nem monitor közvetít, onlajn adás nélkül figyeljük, hány érdekes dolog van itt.

De jó most megint visszatérni, mint sas, ha hazaérkezett, a lábam félve lép a kőre, a virtuális tér helyett.”

Cserkészcsapatunk nyara idén is meglehetősen esemény- és élmenydúsra sikerült. Az előrehozott kiscserkész tanyázás miatt épphogy megtartottuk csapa-

tunk évvégi hálaadó szentmiséjét és utolsó őrsi foglalkozását június 16-án, vezetőink már gőzerővel készültek a kiscserkész tábor utolsó simításaira, így július első hetében csapatunk Ércvitéz raja a sötétvölgyi gyermektáborban segítette Artúr királyt.

Idén a kiscserkészeink ráadásul nem is magukban, hanem síófoki cserkésztestvéreinkkel kiegészülve táboroztak, így egy egész népes sereg gyűlt össze Artúr mögött. A tanyázásra egy kiscserkészünk így emlékezik vissza:

„[A tanyázáson] a kedvencem az a tábortűz volt, amikor Merlin és Artúr király mesélt magáról. A programok is nagyon jók voltak, nekem az egyik kedvencem a számháború volt, ahol mi győztünk. A másik kedvencem pedig a vizes rész volt, mert ott a végén lelocsolhattuk a vezetőket, akik hagyták magukat. Nagyon jól éreztem magam a táborban, már most várom a következőt!”

A tanyázásunk után alig telt el pár nap, és kezdődtek a kerületi és országos vezetőképző táborok. Az őrsvetítőképző táborban 5 jelöltünk állt helyt sikeresen, és szerezték meg az NLÁ jelvényüket, míg a segédtszítőképzőkben 2-2 jelöltünk végzett sikeresen az ópusztaszeri és

Cserkésznyár 2024

kisbattyáni táborokban. Fontos számunkra, hogy vezetőink képzettek legyenek, és folyamatos fejlődés mellett a legjobb tudásuk szerint vezessék a rájuk bízot-

takat. Így hálásak vagyunk vezetőink elkötelezett munkájáért, és sok sikert kívánunk őrsvetítői és segédtszítői feladataikhoz.

Július végén megtartottuk a cserkészévünk megkoronázásaképpen a csapattábor, ahol szintén népesen, több mint hatvanan vettünk részt egy japán kis falu életében. Tábori krónikánkból íme néhány sor:

„Egy délután a falu nagyja bemutatta a japán kultúrát és minden csínját-bínját a gésa és samuráj életnek. Megismerkedtünk japán mesékkel, japán filozófiával, vallással, megismerkedtünk a japán írással, aikidoval, sudokoztunk, japán fociztunk. Jártunk kobudóba, a japán iskolába, ahol kommunikációval, önismerettel és vitakultúrával foglalkoztunk. Minden reggel tornáztunk, hogy jobban menjen a számháborúzás, amit kétszer is játszottunk, és még exatlonoztunk is a nagy melegben... Egy másik délután a falu gésái a lányoknak, a falu samurájai a fiúknak készítettek egy-egy különleges programot.”

Az utolsó este a falu megünnepelte az elmúlt napok sikereit és örömeit, a császár tiszteletére konyhánk császármorzsával örvendeztette meg a falu népét. Több

cserkész zöld, kék és szürke nyakkendőt kapott a tűz körül a Szeretet Iskolájában. Büszkén mondhatjuk, hogy csapatunk stabil kiscserkész, cserkész, kósza, vándor és felnőtt korosztályokkal működik, ezt is ünnepeztük itt a tűznél.”

Az augusztusunk sem maradt tábor nélkül. Csapatunk tavaly alakult MCSH Gemenc nevű víziraja idén

is vándortábort tartott, amelyben Sióagádról Bajáig eveztek le 3 nap alatt, immár 8 fővel, csapatunk nemrég felújított kenuival. Reméljük szép lassan csapatunk vízi élete is fellendül, és vízirajunknak egyre népesebb táborokban és programokban lesz része.

A tábori beszámolóink teljes változata megtekinthető honlapunkon a 608hu.wordpress.com oldalon.

Népes csapatunk már súrolja a 120 főt, aminek nagyon örülünk, hiszen annak ellenére erős a közösségünk, hogy a vezetőink szerte az országban tanulnak Pécstől Szegeden át, egészen Budapestig. Csapatunk pedig – reméljük – csak még nagyobb lesz, hiszen idén ősszel toborzást hirdetünk. Az újonnan induló őrök-

be első és második osztályos fiúkat és lányokat várunk nagyon sok szeretettel. Valamint bármilyen korosztályú érdeklődőnek örülünk, bármelyik őrünkbe várunk új tagokat, ha valaki szeretne becsatlakozni csapatunk életébe, és megtapasztalni a cserkészéletet. Megtapasztalni a közösségben való létet és annak megtartó erejét, az izgalmas programokat, a kalandokat portyáinkon és táborainkban, a hit megélését a mindennapjainkban, a természet szeretetét minél több programon a szabadban, és a sok jókedvet és szeretetet, amelyet egymásnak adunk csapatunkban.

Várunk minden érdeklődő leendő cserkészt ősztől!

Szegedi Sebestyén

A PLÉBÁNIA ANYAKÖNYVI HÍREI

(2024. március 17 – augusztus 28.)

Kereszteltek

Szekszárd: Pap Márton Zsófia • Timár Dániel • Nagy Sára • Jakab Zoé Erzsébet • Jakab Zselyke Anna • Káldi Emília Rebeka • Galó Balázs Gál • Magyar Milán • Rendvai Eleonóra • Nagy Szilárd • Kovács Lilien Rózsa • Csimpolyás Eliza • Pulcz Medox József • Lengyel Dávid • Fodor Tamás Benjamin • Nagy Zsombor • Szekeres Mira Zoé • Nagy Fanni • Hámori Péter • Neukirchner Elina • Vólent Jana Jázmin • Szakcsi Miroslav • Szakcsi Mirjana • Ács Zoé • Forray Zsombor • Bárczy Gréta • Vajda Belán Pál • Pásztori Botond • Kertész Natália • Healy Yolan • Budi Sándor Marcián • Ábrahám Ákos • Szilágyi László | **Sióagárd:** Szilágyi Jánosné sz. Molnár Erzsébet • Sági Barnabás | **Decs:** Burai Bálint • Árpás Dominik • Papp Emília • Papp Kornél • Papp Levente • Rácz Alex • Schäffer Bence • Zatykó Kristóf • Pusztai Milán és Dominik | **Őcsény:** Hantos Alina Léna • Hards Isabella Rose

Elsőáldozó

Szekszárd: Kisfaludy Boglárka • Dohoczki György Gábor • Illyés Miklós • Rendvai Eleonóra • Nagy Szilárd

Bérmálkozók

Szekszárd: Arnold Bertalan • Báter Aliz • Dohoczki György Gábor • Illyés Miklós • Kisfaludy Boglárka Tünde • Kovács István • Kromerenczki Anna • László Kristóf • Máté Lilla • Mentus Martin • Nagy Dorka • Nagy Szilárd • Papp-Bonnyai Balázs József • Papp-Bonnyai Bence • Posta Panna • Rendvai Eleonóra • Schöck Anna Sára • Streicher Péter • Szollár Beatrix • Weinhardt Ádám

Eskettek

Szekszárd: Cziráki László és Péri Mária • Kalamár László és Bognár Lilla • Zsibrák Róbert és Sikabonyi Kitti • Galambos Ádám és Márton Vivien • Nagy Kristóf és Adorján Rebeka • Farkas Máté László és Farkas Ramóna • Rűck Máté László és dr. Ispán Zsuzsanna • Györffy Kristóf és Ratiland Zsófia • Tomicsek Norbert és Kovács Dóra • Orbán Tasnád és Kócsi Vanessza • Lempel Tamás és Bunyevác Noémi • Samu Tamás és Retting Andrea • Erdelecz György és Balogh Zsófia • Babos Csaba és Németh Ágnes | **Szálka:** Szabó Dániel Viktor és Pálföldi Anita | **Sióagárd:** Ilosfai Tamás és Lakatos Linda • Páli Alex és Györfi Klaudia

Elhunytak

Szekszárd: Garay Ferencné sz. Keöves Katalin • Kern László Imre • Pék Lajos • Czank Istvánné

sz. Steiner Anna • Müller Jánosné sz. Effinger Anna • Bodri István • dr. Zsámár Györgyné sz. Kovács Erzsébet • Grosch Géza • Garay Ferenc • Fogarasy Jánosné sz. Vadász Mária • dr. Balassa Mária • Kovács Lászlóné sz. Balogh Anna • Trick József • Vancsó Istvánné sz. Horváth Mária Éva • Bitter Antalné sz. Steiner Mária • Krász Ernő Jenő • Perczes Áron • Felkl János • Furi Istvánné sz. Miske Julianna • Posta-Rutkai Viktória • Csutorás Tiborné sz. Czeglédi Katalin • Török László Domonkosné sz. Kúronya Katalin Terézia • Morhauser Ádámné sz. Andróczi Mária • Márkvárt János • Takler Józsefné sz. Eszterbauer Julianna • Sáfrány Józsefné sz. Rausch Julianna • Szarvas Ferencné sz. Gebhardt Mária • Bercsényi József | **Sióagárd:** Mancsi József • Horváth Györgyné sz. Simon Gabriella Ilona • Herr János | **Szálka:** dr. Horváth Ferencné sz. Turi Mária | **Őcsény:** Stiner Józsefné sz. Dömötör Mária • Kovács Lajosné sz. Balassa Erzsébet | **Decs:** Pusztai Tibor • Mandák Vilmos • Dr. Kozma Dezsőné sz. Vajda Ilona

A kiadvány a Szekszárdi Egyházközség tájékoztatója.

Kereskedelmi forgalomba nem kerül.

Felelős szerkesztő: Petkó Tamás plébános

Szerkesztő: Visontai László • Munkatársak: Guld Noémi, Kátai Andi, Schubert Judit, Schubert Péter

www.plebaniaszekszard.hu
csaladunk.ujzag@t-online.hu

Készítette: Schubert Miklós Schubert Grafikai Stúdió • Szekszárd